

החברותא

החברותא בטאען פנימי לחברים גליון מס 345 בס"ד ערש"ק פרי מקץ (רי"ח, י' דחטקת) כ"ט כסלו תשס"ט

פנינים יקרים לתנועה

ל'שון הגמ' (שבת כא) לשנה אחרת קבעום להודות ולהלל, ע"כ, ולמה בשנה האחרת כי הרגישו שנתחדש להם ההארה מהנס, כך שבכל שנה מתחדש הנס וכל שנה יכולים להתחיל מחדש בעבודת השי"ת וחנוכה לשון חינוך שמתחילים בעבודת השם.

נתקן בחנוכה 'מהדרין' ו-'מהדרין' מן המהדרין, הנפשות הנמוכות צריכין להטות עצמן להטובים מהם, דאיתא בגמרא שהחכמים תקנו ברכה לרואה, מי שלא הדליק ולא הדליקו בשבילו ואינו עתיד להדליק, אף הנמוך ביותר, אבל הרואה ויש לו עין טובה לחבירו ג"כ קבעו לו ברכה, וע"י שמכניע עצמו זוכה אח"כ ג"כ לאור. וזה נקרא נר חנוכה שמאיר לאדם את הדרך ילך בה, וזהו מדליקין מנר לנר. ורמזו ג"כ דרחים רבנן דרחיל ומוקיר אזי יש להם התקשרות להם.

נר חנוכה מצוה להניחה למטה מעשרה טפחים, ולמה זה, על כי בשביל זה נקרא נר חנוכה שהוא למשוך אור למטה מעשרה, שלא ירדה שכינה מעולם למטה מעשרה, לחנך, אותם שהם לא טובים שיהיו הכל טובים, והנה אם אור למטה כל כך ממילא לאשר הם למעלה בא שפע גדול הרבה... וזה ויצבור יוסף בר עי"ז שהוסיף והמשיך שפע כנ"ל הצביר והאסף את ישראל וכו' וגם אותם שהם בחוץ ע"כ כתוב לשון בר כמו לבר... (זכרון זאת)

ל'ריח שמניך טובים שמן תורק שמך וגו' (ש"ה ש"א) יש לדרוש ברמזיה על נר חנוכה, דהנה הנס דחנוכה כבר היה בגמר הנבואה, ונעשה נס בשמן כי שמן בכל מקום שיפול ונכנס הגם שהורק מכלי אל כלי הנה נשאר רושם והרושם אינו מסתלק, כמו כן הוא מה שאמרו חז"ל לא זזה שכינה עד שעשתה רושם, והנה כבר הגיע זמן ההסתר וההסתלקות דיבור השכינה וכו'. והנה לבל יחשבו ישראל ח"ו אברה תקותנו, נעשה בהסתלקות הנבואה גם בשמן שעושה רושם ואינו מסתלק הרושם וכו'.

אשא עיני אל ההרים מאין יבא עזרי (תהלים קכ) והנה הכוונה אסתכל בעיני לערוך מעשי נגד מעשה אבות וכאין נחשבו מעשי נגד מעשיהם, אך אמרתי בלבי מאין יבא עזרי? עזרי מעם ה' עושה שמים וארץ! דהנה עשה השי"ת את השמים וארץ מבלעדי איתערוותא דלתתא בלי בקשה ותפלה כי אדם אין ועם כל זה עשה וחדש הכל בחסדו וטובו, הנה לזאת אאמין בטובו הגם שבידי זכות אין, עם כל זה הוא עזרי בזולת תפלה ובקשה.

אלקים יחנך בני (בראשית מג) רמז על נס חנוכה שהוא ע"י צדיק יסוד עולם, וזהו שרמזו בגמ' (שבת כא) בשעת הסכנה מניחו על השלחן ודיו, 'דיו' אותיות 'ידו' פותח את ידך וכו' ויהיה הפרנסה מסטרא דקדושת מתחת ידו הרחבה.

על הנסים שעשית לאבותינו בימים ההם בזמן הזה, נס ר"ת סומך נופלים, בימים ההם בזמן הזה שיהיה כח בימים האלו להתעורר גם בזמן הזה תוקף הנס והישועה - הנה ידוע כי אם האדם משבח לשום מלאך וכוכבי מעלה הוא כעובד עבודה זרה אך להודות ולהלל לצדיקי עולם וזה כבודו יתב"ש כי אורייתא קוב"ה וישראל חד, ועינינו רואות ספורי הצדיקים בתורה וזהו ג"כ הללו עבדי ה' הללו את שם ה' ר"ל הילולו של השי"ת להלל את עבדי ה' הצדיקים, והבן.

מה היה החידוש הגדול של נס חנוכה הלא מצינו אצל רבי חנינא בן דוסא שאמר מי שאמר לשמן וידליק יאמר לחומץ וידליק וכו' וי"ל הצדיק אשר כל הנהגותיו ומעשיו הם מחוץ לדרך הטבע מתנהגים עימו בשמים בנסים ונפלאות מחוץ לדרך הטבע אבל בחנוכה אם לא היה כל ישראל ראויים לנס לא היתה המנורה דולקת יען ששמן דמנורה הוצרך להיות משל צבור ולעלות את כל ישראל למדרגה זו וזהו נס גדול.

(שפתי צדיק)

שיחת קודש ממורנו ורבנו זיע"א

2345 שיחת הרא"ש זיע"א פרשת ויגש תשל"ב ה'בא ל'זפ"ס ע"א

דוד המלך אמר "שמחתי באומרים לי בית ה' נלך, עומדות היו רגלינו בשעריך ירושלים, ירושלים הבנויה כעיר שחוכרה לה יחדיו". עיר שחוכרה לה יחדיו היינו שכל כלל ישראל מאוחדים. ואז נאמר עליהם "כי שם עלו שבטים שבטי י-ה", "שבטי י-ה" היינו שהרבש"ע בעצמו - כי ביה ה' צבאות הוא מעיד עליהם שהגיעו לשלימות, כמו שהיו ביציאת מצרים שהקב"ה העיד עליהם וקרא שמו עליהם "הראובני" "השמעוני" של "חוכרה לה יחדיו", וכאשר יגיעו לשלימות הזו, ויהיו "עיר שחוכרה לה יחדיו", אז יהיה הכל מתוקן ויבוא משיח. וזהו "שמחתי באומרים לי בית ה' נלך" הוא הבית השלישי שיבנה אז, "ששם עלו שבטים שבטי י-ה עדות לישראל להודות לשם ה'" וכאשר יהיה השלימות של כלל ישראל, של "עיר שחוכרה לה יחדיו", אז תיכון מלכות בית דוד, "כי שמה ישבו כסאות למשפט כסאות לבית דוד", דהיינו שבית דוד יהיה בשלימות, ויגיע לשלימות של כלל ישראל. כי כל הנשמות הערטילאיות שמעכבים את השלימות של דוד המלך יתוקנו ושוב לא יהיה "עון עקבי יסובני". כל הניצוצות יתעלו ויהיה הכל מתוקן. וזוהי המציאות של השלימות, שהחסרון של עץ הדעת יגמר, והפגם של עץ הדעת יהיה מתוקן.

ועד אז אנחנו בגלות, בגלל "עון עקבי" של כל אחד ואחד מאיתנו. לכל אחד הרי יש "עון עקבי" שמעכב את הגאולה וגורם ל"עקבתא דמשיחא". ועל זה אמר דוד "עון עקבי יסובני". על מי דוד אמר את הדברים הללו, על כל אחד ואחד מאיתנו, שהוא הרי כבר הגיע לשלימות של "דוד מלך ישראל חי וקיים" כאשר תיקן את החטא של בת שבע, שבזה תיקן את החטא הקדמון של אדם הראשון. שהרי החטא של בת שבע הוא החטא של אדם הראשון, בת שבע היא חוה, ואת החטא של חוה הוא תיקן במעשה בת שבע. ומה היה התיקון? שבעוד שאצל חוה הוא אמר "האשה אשר נתת עמדי היא נתנה לי מן העץ ואוכל", כאן הודה על האמת ואמר "חטאתי",

"וחטאתי נגדי תמיד". וכאשר אמר כן אמר לו ה' גם ה' העביר חטאתך לא תמות" [דהיינו שיהיה "דוד מלך ישראל חי וקיים", היפך מגזירת המיתה של אדה"ר]. ולמה? בגלל ש"וחנותי את אשר אחון וריחמתי את אשר ארחם". נמצא שדוד המלך כבר הגיע לשלימות התיקון של חטא עץ הדעת, ומצידו הוא כבר מתוקן לגאולה. רק מה, מוכרחים עדיין להתעכב בגלל "עון עקבי יסובני", "בגלל הנשמות הערטילאיות שהם הגורמים ל"עקבתא דמשיחא".

ואלו הם הפגמים שבגינם אנו שקועים היום בגלות, בגלל שהנשמות הערטילאיות עדיין לא נתקנו, וממילא ישראל אינם בבחינת "שבטי י-ה", והכסא י-ה ["כסאות לבית דוד"] אינו בשלימות, "כי יד על כס י-ה מלחמה לה' בעמלק מדור דור". כל הגלות שאנו סובלים זה בשביל להגיע ל"עיר שחוכרה לה יחדיו", "כי שם עלו שבטים שבטי י-ה" - כאשר יהיה "עיר שחוכרה לה יחדיו" אז הם יקראו "שבטי י-ה" כמו בצאתם ממצרים. בגלל זה היא הגלות שאנו סובלים עכשיו. ואנו בעצמנו אשמים בכך. בגלל הלשון הרע שאנו מדברים, והשנאה שאנו שונאים אחד את השני. בגלל העוונות שאדם דש בעקיביו.

כאשר האדם מגיע לידי נסיונות שאמורים להביא אותו לשלימות התיקון שלו, קשה לו מאד לעמוד בהם. כאשר אדם צריך לשמוע דברים מהחבר שלו, דברים שבהם מונחים הניצוצות שלו מחטא עץ הדעת שצריכים להתעלות, נהיה לו הדבר מאד קשה, ואף אחד לא רוצה לשמוע. כל אחד יכול לראות את זה אצלו, אף פעם הוא לא מעוניין לשמוע מה שחשוב עבורו. וכאשר ההזדמנות הזו מגיעה, או שהוא נהיה רדום ולא שומע, או שהוא מתרגז על האומר, או שהוא נשאר לעמוד אבל רוצה לברוח ולא רוצה לשמוע מה שהשני אומר. מי אתה בכלל. ולמה? כי עכשיו הזדמן לפנינו ניצוץ בכדי שהוא יעלה אותו, והבע"ד הרי מאד מפחד מזה כי זה גורם לביטול שלו, אז הוא מכניס לו בראש שאין לו זמן, והוא רוצה לברוח. הכל בגלל שההוא דיבר

שיחת קודש ממורנו ורבנו זיע"א

המשך מעמ' קודם

345

אותם מחשבות ותשוקות שהיה לו לפני שעבד על עצמו, ובוזא מראה לו: ראה, למרות ששינית את עצמך, יש לך עוד מה לתקן. הרי אתה כבר מזמן הפסקת עם המחשבה הזו, והנה אותה מחשבה שנלחמת עמה ועד עכשיו היתה סיבה שמנעה אותך מלפגום, אותה מחשבה חוזרת אליך שוב באותה צורה ולוחצת אותך שוב באותה צורה. הרי כבר עברת את השלב הזה. מזה תלמד כי עדיין לא גמרת, עדיין יש בפנים עדיין הרבה מה לנקות, יש שם בפנים עוד הרבה לכלוך.

אולם בשעת מעשה האדם נמצא בסכנה גדולה. כי כאשר הקליפה באה אליו באותה צורה מאות אלפי פעמים, הוא נשבר ונהיה מיואש. ומה הכח כנגד - לא להתעייף, ומזה שהקליפה חוזרת אליו יכיר בבירור שאת כל העבודה הזו לא הוא עשה רק הרבש"ע שלח לו סיבה שעוררה אותו לעבוד, ללא הסיבה הזו לא היה עושה מאומה ולא היה מוסר את הנפש עבורו ית'. ומה שעכשיו הוא שוב ברע, זה סיבה מאת ה' בכדי שיגיע להכרה הזו, ויבין שכל זה הוא קריאה מאת ה' לעורר אותך להיות עקשן. כי רק כדי שלא יאמר בלבבו אולי גם ללא הסיבה ההיא. הייתי עובד את כל העבודה הגדולה הזו, שולח לו הרבש"ע סיבה חדשה. לחזור לאותו הילוך מחשבה שהיית בו לפני עשרים שנה, ומזה ילמד כי עדיין הרע שלו בעינו, ובפנים יש פגם שעליו לתקן בכדי לבוא אל השלימות.

ואכן, האיש הזה שעובד, הצדיק אמת שעובד כל הזמן. מזה שהקליפה חוזרת אליו שוב ושוב ולא מתעייפת, הוא לומד היות שהקליפה היא בעצם גילוי של הרבש"ע, ובכך שהרבש"ע מתגלה באופן זה של הקליפה שאינה מתעייפת הוא אומר לו "אל תתעייף. בני, המשך הלאה". ואם תאמר איך אפשר כדבר הזה לא להתיאש ולא להתעייף? יש לך ללמוד מן הקליפה! אחרי שאתה עבדת ועבדת ועבדת כ"כ הרבה שנים, והנה היא נשארה כמו שהייתה לפני עשר שנים, ולא מתעייפת ולא נשברת, ולא נואשת, ולא

עליו מילה שלא מוצאת חן בעיניו שבזה מונח התיקון שלו. זה נקרא "עון עקבי יסובני", דברים שאדם דש בעקביו. זה לא מענין אותו. הוא דש בעקביו את דברי השני ומבטל אותם, ובורח. ועם זה הוא מאחר את הגאולה. ולכן אנו שקועים בגלות ולא יוצאים, הולכים והולכים והולכים והולכים ועדיין אנו הלאה בגלות. גלות אצל היהודים וגלות אצל הגויים - הכל גלות אחת.

וזו היא כל העבודה, הדברים הללו שאדם חושב שהם חסרי ערך, שהשני אמר מילה והוא התרגז וברח ממנו, או שנשאר לעמוד תקוע ולא רוצה לשמוע מה שהלה אומר. הוא לא יכול לסבול את זה בגלל ששם הרי מונח התענוג של העבירה, ואת התענוג הזה צריך לתקן ומהגשמעק של העבירה צריך להיות הכאב של העבירה, ואת הכאב של העבירה הוא לא רוצה לסבול. ולכן הוא חושב "הלה הוא בטלן ומדבר דברי בטלנות". והוא לא יודע שזה לא משנה מי מדבר, אפילו ילד הוא שלוח מן השמים לתקן את הניצוץ שלו, והוא בדיק מוצא את הכאב של העון שלו. רק האדם לא רוצה להכיר בזה ולכן הוא מתחמק. זה נקרא "עון עקבי יסובני", דברים שאדם דש בעקביו, ומבטל את דברי הלה ואומר עליהם "זה שום דבר". בעוד שהדברים הללו הם היסוד שלו, שם נמצא התיקון שלו, ואם הוא ישמע הוא יכול להתחיל לצמוח עד שיגיע לשלימות התיקון שלו.

ובשביל זה צריך האדם לא להתעייף, כמו שהיצר הרע לא נהיה עייף, כי באופן זה הרבש"ע מתגלה אליו. אך כל עוד האדם לא מבין שזה הוא הרבש"ע, למרות שהוא עובד עם עצמו ומתקדם והולך, הוא לא יכול להגיע לשלימות. מתי זה נקרא שלימות, מתי שהוא שומע איך הקליפה מפתה אותו שוב ושוב ומושכת אותו לעשות עון, לשמוע לשון הרע. זוהי השלימות, כי היא מזכירה לו מי אתה. בלא זה הוא יכול לחשוב שהוא מציאות, ויסבור שכבר הגיע לתיקון השלימות שלו. לכן הרבש"ע שולח אליו את הקליפה בלבוש של עקשנות, ומכניס לו את

שיחת קודש ממורנו ורבנו זיע"א

המשך מעמ' קודש

345

ונסני". כי גם זה שהגיע באמת לבחינה של "ולבי חלל בקרבי", וכבר נמצא בכזו שלימות ש"מצאתי דוד עבדי בשמן קדשי משחתיו", כמו שנאמר "דוד מלך ישראל חי וקיים" דהיינו בחינת שלימות משיח, הוא עדיין נעצר בגלל "עון עקבי יסובני", בגלל "עקבתא דמשיחא" שהם הנשמות הערטילאיות שנדבקות אל הצדיק אמת. והצדיק אמת צריך להביא אותם אל שלימות התיקון, בגלל שהוא פגם והנשמות הערטילאיות הם כתוצאה מן הפגם שלו. וממילא הוא יש לו הרבה מה לפחד מעונות שאדם דש בעקיביו, כי כל עוד שהאדם לא הגיע לבחינת "כל עצמותי תאמרנה ה' מי כמוך" לא יתכן שלא יתרגז. וכל עוד שיש נשמות ערטילאיות הצדיק אינו יכול להגיע לשלימות, כי הצדיק הוא בבחינת "עמו אנוכי בצרה". וכל עוד שיש עוד נשמה ערטילאיות אחת אין הצדיק בשלימות.

המשך יבוא

אומרת "מספיק, אני לא יכולה יותר". האדם הזה שמבין ולומד מן האופן בו מתגלה אליו, הוא הולך ג"כ באותה דרך וממשיך הלאה, ולא נותן שיעצרו אותו, ומזה הוא מגיע אל השלימות. כי כל התיקון של האדם הוא לא המעלה הטובה שמגיע אליה בעבודתו, רק כאשר אחרי שהגיע אל התיקון השלימות הוא מגיע להכרה הזו שכל מה שהוא עבד זה שום דבר, ולהכרה שהרבש"ע מתחבא במחשבות הללו. ולכן הוא לא נשבר ולא מתעייף. רק בגלל שהאדם לא מבחין שהכל הוא הרבש"ע הוא נשבר, ולכן הוא לא לומד מן הקליפה לא להשבר ואז נהיה מזה קליפה. אבל כשהוא לומד מן הקליפה נהיה מזה מציאות שלימות, ואז הוא עולה לדרגה יותר גבוהה, והולך מחיל אל חיל.

אכן, גם זה שמבין ולומד, ולא מתעייף, והולך מחיל אל חיל, לא נמלט מן הסכנה שאחר שהתגבר גם על הנסיון הזה יתפתה לומר "בחנני

א"ה ביום שני זאת חנוכה, נוסעים למירון בשעה 11 לפני הצהרים מרח' החשמונאים

שהשמחה במעונם

הר"ר שמואל קלירס ומשפ' להולדת הנינה
הר"ר משה קלירס ומשפ' להולדת הנכדה
הר"ר אהרן גרינצוויג ומשפ' להולדת הנכדה
משפ' כהן להולדת הנכדה
הר"ר משה הוכמן ומשפ' להולדת הבת
הר"ר ישראל ביטון ומשפ' להולדת הבן
הר"ר משה תופיק ומשפ' לאירוס' הבת
הר"ר מרדכי גולדברג ומשפ' לאירוס' הנכד
הר"ר נחום גולדרינג ומשפ' לנישוא' הבן
הר"ר ישעיה קרויס ומשפ' לנישוא' הבת
הבה"ח עלי גולדרינג ומשפ' לנישואיו

י"ל ע"י

מערכת החברותא
רח' עדני 3

02 - 5829688 ☎

02 - 5325477 ☎

ת.ד. 5080

ירושלים 91050

לעילוי נשמת מוה"ר ר' אשר ב"ר אריה מרדכי זצ"ל זי"ע

